

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЗАЛІЗНИЧНОГО
ТРАНСПОРТУ

ІНСТИТУТ ФІЛОСОФІЇ ІМ. Г. С. СКОВОРОДИ НАН УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. М. П. ДРАГОМАНОВА

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМЕНІ ІГОРЯ СІКОРСЬКОГО»

**VIII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ,
ПРИСВЯЧЕНА 90-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ**

**ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО,
КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ**

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ
ТЕХНОЛОГІЇ»**

**REPORTS OF THE VIII INTERNATIONAL SCIENTIFIC-PRACTICAL
CONFERENCE “A PERSON, A SOCIETY, COMMUNICATIVE
TECHNOLOGIES”**

Харків
2020

УДК 740+656+338

ББК 87

Л 93

Головні редактори:

Панченко С. В. – доктор технічних наук, професор, академік Транспортної академії України, ректор Українського державного університету залізничного транспорту;

Андрущенко В. П. – доктор філософських наук, професор, член-кореспондент НАН України, академік Національної академії педагогічних наук України, заслужений діяч науки і техніки України, ректор Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова

Редакційна колегія:

- Бутько Т. В.** – д-р техн. наук, професор, академік ТАУ
Лаврухін О. В. – д-р техн. наук, професор, чл.-кор. ТАУ, академік МАБЖ
Устенко О. В. – д-р техн. наук, професор, академік ТАУ
Бакланов О. М. – д-р хім. наук, професор
Ватуля Г. Л. – д-р техн. наук, професор
Калабухін Ю. Є. – д-р техн. наук, професор
Новіков Б. В. – д-р філос. наук, професор
Панков Г. Д. – д-р філос. наук, професор
Петрушов В. М. – д-р філос. наук, професор
Рассоха І. М. – д-р філос. наук, професор
Близнюк Л. М. – канд. філол. наук, доцент
Даніл'ян В. О. – канд. філос. наук, доцент
Колеснік К. Е. – канд. іст. наук, доцент, академік ТАУ
Куценко М. Ю. – канд. техн. наук, доцент
Панченко В. В. – канд. техн. наук, доцент
Павлов В. І. – канд. філос. наук, доцент
Прогонний О. М. – канд. техн. наук, доцент
Скорик О. О. – канд. техн. наук, доцент
Толстов І. В. – канд. філос. наук, доцент
Алексєєнко Н. В. – старш. викладач

Затверджено до друку Вченою радою Українського державного університету залізничного транспорту (протокол № 7 від 21.09.2020 р.)

Л 93 Людина, суспільство, комунікативні технології : матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф. присвяченої 90-річчю Українського державного університету залізничного транспорту, 15–16 жовтня 2020 р. Харків : ДІСА ПЛЮС, 2020. 295 с.
ISBN 978-617-7927-35-7

УДК 740+656+338

Друкується в авторській редакції

ISBN 978-617-7927-35-7

© Авторський колектив, 2020

Ця ненаситність, тобто «бажання мати все більше» («pleonexía»), котру у діалозі «Горгій» відомий софіст Каллікл (давньо-грец. Καλλικλῆς) із V-го сторіччя до н.е. позитивно оцінює як природне право сильнішого, для Платона є фундаментальним моральним злом взагалі, причому як в політичній, так і в індивідуальній сфері. Відповідно Сократ у платонівському діалозі наполегливо вимагає до початку будь-якої політичної діяльності розпочинати із самого себе та спершу навчитися володіти своїми власними бажаннями та пристрастями. І хоча Аристотель в своїх суспільно-політичних аналізах часто надає тверезу оцінку, для нього також не виникає питання щодо того, що моральне виховання є значно важливішим, аніж будь-яке урівнювання у сфері власності: «Оскільки скоріш треба урівноважувати пристрасті, аніж власність, однак це неможливо, коли громадяни недостатньо виховані законами».

Отже тепер здається зрозумілим: Саме на сучасному етапі розлому та зростаючої втрати орієнтації особливо заслуговує уваги те, щоби більш пильніше прислухатися до суспільно-політичного мислення епохи Античності. Не дивлячись на існуючу часову та культурну дистанцію, здається, що воно до сих пір не втратило свого критичного потенціалу щодо рефлексії.

Список використаних джерел

1. Riedweg Ch. Philosophie für die Polis: Akten des 5. Kongresses der Gesellschaft für antike Philosophie 2016 / herausgegeben von Christoph Riedweg; in Zusammenarbeit mit Benedetta Foletti, Michèle Hegi, Laura Napoli, Tim Richter und Camille Semenzato. Berlin, Boston: Walter de Gruyter, 2019. X, 644 S.

2. Riedweg Ch. Mysterienterminologie bei Platon, Philon und Klemens von Alexandrien / von Christoph Riedweg. Berlin, New York: Walter de Gruyter, 2019. xii, 192 p.

(Переклад з нім. мови В. Абашинік)

ЧАПЛИГІН О.К., *д.філос.н.. професор*

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

СУК О.Є., *старший викладач*

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

м.Харків, Україна

**ВІД MONO- ДО POLY– ЕВОЛЮЦІЯ ПОГЛЯДІВ НА СУТНІСТЬ
ЛЮДИНИ**

Сутність людини є однією з найактуальніших проблем філософської думки. В різні часи філософи по різному розглядали цю проблему. Так, за

радянських часів найбільш популярними були при викладанні курсу філософії були «Тези про Фейєрбаха» К. Маркса. Один з них проголошував, що «сутність людини не є абстракт, притаманний окремому індивіду», а «у своїй дійсності вона є сукупністю усіх суспільних відносин». Інший наполягав на тому, що філософи «лише пояснювали світ», а «справа полягає в тому, щоб його змінити» [1, с. 3]. Звичайно, нічого крамольного у цих тезах немає, якби, поперше, вони не були обожнені, і будь-які сумніви у їх абсолютній істинності не піддавалися своєрідній анафемі із зовсім не смішними наслідками для того, хто на це б наважився. А, по-друге, навкруг цих тез, що їх нашвидкоруч написав К. Маркс, будувалася ідеологія та практична робота.

Оскільки філософію старанно намагалися «онаучити», розглядати її як науку серед інших, а ідеї останньої, як відомо, рано чи пізно мали втілитися на практиці, то й ті, хто писав дисертації з філософії, обов'язково мали в авторефераті заповнювати рубрику «Практичне значення дослідження». Добре, коли автору приходило на думку записати щось більше, ніж підготувати лекційний курс на задану тему. Але у більшості випадків обмежувалися саме цим. Тим більше, що після захисту дисертації нахто і ніколи не цікавився тим, чи читає автор курс чи ні, взагалі чи можливо це у вкарарі заадміністрованих навчальних планах наших вишів. Цей ритуал зберігається і сьогодні в незалежній Україні.

Складніше виглядає ситуація з ідеєю соціальної сутності людини. Навкруг неї будувалася теоретична і практична діяльність безлічі партійних, комсомольських, профспілкових і інших контролюючих, організовуючих і спрямовуючих органів та організацій. Армія пропагандистів, теоретиків «єдино вірного вчення» старанно вибудовувала навкруг цієї тези теорію комуністичного виховання. Раз «сутність людини» полягає в сукупності суспільних відносин, значить суспільство не тільки має право виховувати кожного його члена, а повинна робити це в обов'язковому порядку, незважаючи на стать, вік, походження, уподобання. Щоб досягти бажаного результату, треба відповідним чином змінити суспільні відносини і виховувати у потрібному напрямку людину. В результаті, через певний час народжується міф про нову, радянську людину [2].

А наші «теоретичні» пошуки зводилися до того, щоб додатково аргументувати марксові тези шляхом пошуків життєвих прикладів. При цьому не допускалися ніякі аргументи «проти», у кращому разі дозволялося переповідати полугендарну історію, що відбулася між античним філософом Платоном та його сучасником Діогеном. Як відомо, Платон першим у європейській філософії поставив питання про сутність речей. За П.С. Тарановим Платон так визначав сутність людини: «Людина є істота

безкрила, з двома ногами і пласкими нігтями, здатна володіти суспільним знанням» [3]. А іспанський автор П.Г. Калеро передав цей епізод у історико-філософському анекдоті «Строкатий птах»: «Платон з Діогеном недолюбили один одного і не упустили нагоди обмінятися шпильками. Платон назвав людину «безпір'яним птахом». Почувши це визначення, Діоген показав публіці обскубленого півня, заявивши: ось людина в уявленні Платона» [4].

Коли ця історія озвучувалася у студентській аудиторії, це завжди викликало пошвавлення, і вважалося, що марксова позиція у питання про сутність людини у порівнянні з «якимось» Платоном, є безперечно переважаючою. Але після 1991 року, коли ідеологічний та адміністративний контроль було майже відмінено, ми змогли говорити і писати більш вільно.

Своєрідним поштовхом у розумінні того, що до проблеми сутності людини неможна підходити з позицій монізму стала монографія Володимира Васильовича Шкоди «Виправдання багатоманітності (принцип поліморфізму в методології науки)». Книга вийшла у 1990 році. У передмові автор писав: «Головне завдання, яке я поставив перед собою, приступаючи до роботи над цією книгою. – дати критику трактування категорії єдності як одноманітності, розуміння єдиного як одного» [5, с. 3]. «На чому ж базується реальне проникнення ідеї одноманітності в нашу суспільну свідомість, - запитує автор і відповідає:...зрівняти, нівелювати, стерти усі грані і подолати усі відмінності, обезлічити, уніфікувати – ось імператив тієї системи, котра отримала назву командно-адміністративної» [5, с. 3]. Чи хіба ж практика, котра десятки років спиралася на цей імператив, могла народити в умах людей щось інше, аніж ідеал одноманітності? У цих умовах теза про єдність багатоманітності – пустий звук, книжний релікт. Луною відкликається серед людей, які його повторюють, незамислюючись і не розуміючи. Якщо одноманітність панує в соціальних інститутах, економіці, політичній діяльності, у самій гушавині життя, то яку силу має ця теза? [5, с. 3].

І хоча в монографії мова йшла перш за все про принцип поліморфізму (на противагу пануючому раніше монізму) в методології науки, цей принцип неважко було екстраполювати на інші проблеми, у тому числі і на розуміння сутності людини.

Вже у кінці ХХ сторіччя один із співавторів даної статті у своїй докторській дисертації без будь-яких вагань фіксував, що у самого К. Маркса ця сутність виглядає більш широкою, а його версія – лише одна з кола ідей, що були проголошені мислителями у другій половині ХІХ століття [5, с. 43-47]. Вказувалося і на недоліки щодо розуміння людської сутності. Зокрема, це була вже згадувана абсолютизація у процесі її становлення феномену суспільних відносин, більш того – редукування до них чисельних проявів сутності людини.

Також очевидною слабкістю цієї інтерпретації проблеми є ігнорування духовного зрізу людського буття. Автор погоджувався з висловлюванням Е. Фромма про те, що у Маркса родова сутність людини складається лише з позитивних якостей. Зняти відчуження, за Марксом, означає приведення існування людини у відповідність з її сутністю. Останнє ж – явище виключно позитивне. Їй заважає лише недосконале існування. Треба створити гідні людини умови існування – і та, майже автоматично, зміниться найкраще [4, с. 34-35]. Сам Е. Фромм розглядає людську сутність як амбівалентну, тобто таку, у якій зіштовхуються так звані матріархальні та патріархальні комплекси людського самовідношення. З одного боку, мова йде про потяг до самореалізації, самоутвердження, свободи, з іншого – до звичного самозабезпеченого, спокійного життя[6].

Кінець-кінцем, були зафіксовані декілька груп визначень сутності людини (біологізаторські, психологічні, соціологічні, духовно-релігійні та космічні) [5, с. 89]. При цьому було зазначено, що «сутність будь-якого явища не може... розглядатися однозначно як якась остаточна і єдиноможлива даність. Тим більше це справедливо по відношенню до людини, як істоти, що виявляє себе багатобічно [5, с. 89-90].

Справжній прорив у цьому відношенні здійснив відомий український філософ Віталій Георгійович Табачковський (1944-2006), який у своїй останній книжці «Полісутнісне Номо: філософсько-мистецька думка в пошуках «неевклідової рефлексивності» дав розгорнутий аналіз становлення у європейській філософії ідеї полісутності людини у минулому та в сучасну добу. Причому, зрорбив це, відштовхуючись від філософсько-літературного матеріалу. Колега В. Табачковського Є. Андрос назвав цю роботу «книгою – заповітом» [7, с. 100]. Як одну з найхарактерніших рис книги він називає «мистецько-літературні вподобання» автора. Вся книга пронизана зверненням до художніх текстів письменників та поетів першої величини: Федора Достоєвського, Бруно Шульца, Марселя Пруста, Джеймса Джойса, Франса Кафки, Йосипа Бродського, Юрія Андруховича, Шарля Бодлера, Симони де Бовуар, Альбера Камю...» [7, с. 100-101].

Є. Андрос про це пише так: «І ще одна надзвичайно вагома тема, яка завжди хвилювала Віталія. Йдеться про культуру мислення та про реалізацію цієї культури у педагогічній практиці [7, с.т 104]. Цьому присвячені дві останні глави книги В. Табачковського. Фактично мова тут не йде про якісь часткові заходи по удосконаленню викладання філософії та споріднених дисциплін, а про застосування принципів нової педагогіки замість існуючої на теренах імперії, що зникла зі світової мапи.

В. Табачковський пише: «На зламі століть і тисячоліть не просто переглядаються, а радикально переосмислюються усталені погляди на людину, культуру, соціум, особливо на способи їх взаємодії» [3, с. 397]. Переглядається «антропологія проповідників», яка стосується радже бажаного, ніж реально існуючого образу людини, а також «антропологія нормативізму і ригоризму та відповідна їм нормативістсько–репресивна педагогіка. У цьому ряду також має бути подолане утопічно-нормативістське бачення соціуму [3, с. 397]. Натомість їм на заміну мають прийти розуміння людини як полісутнісної істоти, а антропологічна рефлексія гуманістичного спрямування має переорієнтуватися з гучних слів на спроби зарадити стражденній, часто безпорадній істоті у розв'язанні повсякденних проблем існування – до того ж тоді, коли Номо перебуває у кризовому стані [3, с. 397].

Автор називає декілька пунктів, які демонструють черстве і бездушне ставлення до простої людини, отруюють її повсякденне існування. «Ніякі декларативні заяви, про людину як найвищу цінність суспільства нічого не варті доки їх не доведено до конкретних економічних, політичних, юридичних, адміністративних, медичних тощо приписів, які олюднують світ Номо [3, с. 397]. І далі: «Треба, щоб теоретична антропологія, педагогіка, соціологія, подібно до медицини, слідували гаслу «Не зашкодь!». Вони повинні враховувати не тільки чималу «пластичність» людини, але й не меншу (якщо не більшу) її крихкість» [3, с. 398].

Першоосновою виховання має бути, на думку В. Табачковського, теорія суб'єктивності, а не об'єктивістський підхід, який панував у теорії виховання радянського зразка. При цьому спиратися не тільки на розумово-раціоналістичні компоненти свідомості, але й враховувати, так звані сили «антропологічного підпілля» (відчуття, потяги, тощо).

Тотальна раціоналізація формування людини, що йде з епохи Просвітництва, нанесла багато шкоди не одному поколінню. Загальний пафос автора полягає не в абсолютному запереченні усього, що було нароблено у минулому, а у необхідності єдності філософсько-антропологічного, соціально-педагогічного та загально-соціологічного підходів.

В сучасній філософії проблема полісутності людини стає однією з найважливіших. Це обумовлено глобальним характером розвитку світової спільноти та неможливістю вирішення проблем без оцінки сутності людини та її призначення.

Список використаних джерел

1. Маркс К. Тезиси о Фейербахе. К. Маркс и Ф. Энгельс Соч. Изд. 2-е, Т.3. Марксистсько-ленінська філософія у світлі «останніх рішень». Постанова «Круглого столу»// Філософська і соціологічна думка. 1995. № 3-4. с. 16-40

2. Смирнов Г.Л. Советский человек. Формирование социалистического типа личности.- 2-е изд., доп. Москва: Политиздат, 1973. 414 с.

3. Табачковський В. Полісутнісне homo: філософсько-мистецька думка в пошуках «неєвклідової рефлексивності». Київ: Парапан, 2005. 432 с.

4. Калеро П.Г. Философия с шуткой. О великих философах и их учениях. Москва: Колибри; Азбука-Аттикус, 2011. 400с.

5. Шкода В.В. Оправдание многообразия (принцип полиморфизма) в методологии науки). Харків: Основа, 1990. 175 с.

6. Чаплигін О.К. Творчий потенціал людини як предмет соціально-філософської рефлексії. Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософських наук. Харків: ХНАДУ, 2005. 399 с.

7. Андрос Є. Про творчу спадщину Віталія Табачковського. *Філософська думка*. 2016. С. 90-105

ШАПОВАЛ В.Н., д. филос. н., профессор

Харьковский национальный университет внутренних дел

г.Харьков. Украина

ИСТОРИЧЕСКИЕ ЭТАПЫ И СУЩНОСТЬ КОММУНИКАТИВНЫХ ТЕХНОЛОГИЙ

Развитие коммуникативных технологий, их происхождение и сущность является одной из актуальных проблем нашего времени. Информационно-цифровой мир всё активнее проникает в нашу жизнь и альтернатива этому не просматривается. Этот мир, с одной стороны, потрясает наше воображение своими возможностями, с другой, вызывает тревогу своими резкими поворотами и неожиданными последствиями. В этой связи, представляется достаточно важным коснуться вопроса исторических этапов развития коммуникативных технологий, выделить основные черты каждого этапа, указать на их важнейшие характеристики и сущность.

Условно можно выделить следующие исторические этапы развития коммуникации: 1) общинная коммуникационная система; 2) рукописная коммуникационная система; 3) мануфактурная коммуникационная система; 4) индустриальная коммуникационная система; 5) цифровая (мультимедийная) коммуникационная система [1].

Человек относится к коллективным существам, и общение является одним из самых важнейших условий его формирования и превращения в полноценного члена социума. Появление технологий и динамичное внедрение

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ І. ФІЛОСОФСЬКІ ТА ГУМАНІТАРНІ НАУКИ

ПРИВІТАННЯ УЧАСТНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ С.В.ЛАНЧЕНКО	3
АБАШНІК В.О. ЕДМУНД ГУССЕРЛЬ У ФІЛОСОФІЇ ІСИДОРА ПРОДАНА (1854–1919/20)	6
АБАШНІК У.В. ВАЛЬТЕР БЕНЬЯМІН (1892–1940) ТА МЕДІА-ФІЛОСОФІЯ	10
АЛЕКСЄЄНКО Н.В. ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ	13
АНДРУЩЕНКО В.П. ПЛАГІАТ ТА НЕДОБРОЧЕСНІСТЬ – ЗАГРОЗА НАУКОВОМУ ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ	15
БАБИЧ В.П. ОСНОВЫ РАЗУМНОГО, ЦИВИЛИЗОВАННОГО МЫСЛЕТВОРЧЕСТВА	21
БЛИЗНЮК Л.М. ФЕНОМЕН МОВЛЕННСВОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	31
ГОРОБЧУК Л. М. СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ ОСОБИСТОСТІ У ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ	34
ГРОМОВА О.В. РОЛЬ ІНФОРМАЦІЇ ТА КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В РОЗВИКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	38
ДАНІЛ'ЯН В. О. ДУАЛЬНА ОСВІТА В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ ТА НЕДОЛІКИ	41
ДАНІЛ'ЯН В. О. ПРОБЛЕМА СВОБОДИ ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ТВОРЧОСТІ НОРВЕЗЬКОГО ФІЛОСОФА ЛАРСА СВЕНДСЕНА	44
ДАХНІЙ А.Й. Г.С. СКОВОРОДА ТА Т.Г. ШЕВЧЕНКО ЯК ЗАСНОВНИКИ УКРАЇНСЬКОГО ЕКЗИСТЕНЦІАЛІЗМУ	46
ДОВГАНЬ А. О. Н.МАЛЬБРАНШТА ДАВНЬОКИТАЙСЬКА ФІЛОСОФІЯ	51
ДОЛЬСКАЯ О.О. ФОРМУВАННЯ НАРРАТИВУ ПОСТЛЮДИНИ: РОЗДУМИ ПРО ПІДГРУНТЯ НОВОЇ АТРОПОЛОГІЇ	57
ЗАГРІЙЧУК І. Д. НЕЗАВЕРШЕНІСТЬ КОМУНІКАТИВНОГО ПРОЦЕСУ ЯК ЗАПОРУКА СОЦІАЛЬНОЇ ЗЛАГОДИ	61
ІЛЬІН В.В., ІЛЬІНА А.А. РАЦИОНАЛЬНОСТЬ ПОВЕДЕНИЯ И ПРОБЛЕМА СООТНОШЕНИЯ ЭТИКИ И ЭКОНОМИКИ	65
КАРПЕНКО І.В. «ВЗАЄМНІСТЬ ПЕРСПЕКТИВ» А. ЩЮЦА ЯК МОЖЛИВІСТЬ КОМУНІКАЦІЇ	71
КОЛЕСНИК К.Е. ПРОЕКТ RAIL BALTICA: РОЗБУДОВА ТА ГЕОПОЛІТИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ	75
КОЛИЧЕВА Т.В. ГЕШТАЛЬТ-МЕТОДОЛОГІЯ ПІЗНАННЯ ЛЮДСЬКОЇ СУТНОСТІ ЯК ЗАСІБ НАБЛИЖЕННЯ ДО ІДЕНТИЧНОСТІ ІНДИВІДА	81
КОММЕДАЛ О. ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО В НОРВЕГІЇ: ДОСВІД ПРАКТИЧНОГО ВТІЛЕННЯ	84
ЛЕБЕДЄВ В. О. ЖАНР «ТЕМНЕ ФЕНТЕЗІ» У СУЧАСНІЙ МАСОВІЙ КУЛЬТУРІ	87
ЛЮБІВИЙ Я.В. КОНСТРУКТ ТА ПРАКТИЧНА РЕАЛІЗАЦІЯ СВОБОДИ У КРИЗОВОМУ СОЦІУМІ	88

ЧАПЛИГІН О.К., СУК О.Є. <i>ВІД MONO- ДО POLY– ЕВОЛЮЦІЯ ПОГЛЯДІВ НА СУТНІСТЬ ЛЮДИНИ</i>	196
ШАПОВАЛ В.Н. <i>ИСТОРИЧЕСКИЕ ЭТАПЫ И СУЩНОСТЬ КОММУНИКАТИВНЫХ ТЕХНОЛОГИЙ</i>	201
ШЕПЕЛЕНКО Т.В. <i>ФОРМУВАННЯ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ НА ОСНОВІ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ</i>	203
СЕКЦІЯ ІІ. ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ	
АЛЕКСАНДРОВА О.Ю., КОСИЧ М.В. <i>ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТКУ МОНОПОЛІСТИЧНИХ ОБ'ЄДНАНЬ</i>	206
БОРОВИК Ю.Т. <i>СУТНІСТЬ І ПРИНЦИПИ «ЗЕЛЕНОЇ ЕКОНОМІКИ»</i>	208
ВАНИШВИЛИ М.М. <i>ИНФОРМАЦИОННАЯ ПРОЗРАЧНОСТЬ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛЕНИЯ – ЗАЛОГ ИНВЕСТИЦИОННОЙ ПРИВЛЕКАТЕЛЬНОСТИ КОМПАНИИ</i>	210
ГРИЦЕНКО Н.В., ДЕРГОУСОВА А.О. <i>ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ КАДРАМИ В МЕНЕДЖМЕНТІ ОРГАНІЗАЦІЙ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ</i>	213
ДИКАНЬ О.В., КРИХТІНА Ю.О., СТОРОЖИЛОВА У.Л. <i>СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ S.M.A.R.T. МЕНЕДЖМЕНТУ</i>	216
ЄВСЄВА О. О., ОМЕЛЬЧЕНКО С. О., НЕВСРОВА Ю. С. <i>МЕХАНІЗМ РОЗПОДІЛУ ДОХОДНИХ НАДХОДЖЕНЬ ВІД ПЕРЕВЕЗЕНЬ НА ЗАЛІЗНИЧНОМУ ТРАНСПОРТІ</i>	217
ЄРЬОМІНА М.О. <i>КЛАСТЕРНА ПОЛІТИКА РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ</i>	221
ЗАЙЦЕВА І.Ю., <i>ОСОБЛИВОСТІ ЗЛИТТІВ ТА ПОГЛИНАНЬ НА ТРАНСПОРТІ</i>	223
КАЛАБУХІН Ю.Є., КАМЕНЕВА Н.М., <i>ВПЛИВ КАРАНТИННИХ ЗАХОДІВ НА РОЗВИТОК ГЛОБАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ</i>	226
КАЛИЧЕВА Н.Є, МАСАН В.В. <i>ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ</i>	230
КОЛІСНИКОВ А. В., КРУТЬКО І. М. <i>ПРАВОВІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ</i>	232
КОМАРЕНКО О.А. <i>ФОРМИРОВАНИЕ ИНСТИТУЦИОНАЛЬНОЙ СРЕДЫ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ИНКЛЮЗИВНОГО РАЗВИТИЯ КАК НЕОТЪЕМЛЕМОЕ УСЛОВИЕ ПОВЫШЕНИЯ НАЦИОНАЛЬНОГО КАЧЕСТВА ЖИЗНИ В УСЛОВИЯХ ГЛОБАЛИЗАЦИИ</i>	234
КОМПАНИЕЦ В. В. <i>О ХАРАКТЕРИСТИКАХ И СТРУКТУРЕ НОВОЙ ЭКОНОМИКИ И ОБЩЕСТВА</i>	236
ЛИСЯК О. І., ГАЙВОРОНСЬКА Т. М. <i>ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ ТА ЗА КОРДОНОМ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ</i>	241
ПІДОПРИГОРА І.В., КОВАЛЬОВА Д. А. <i>АКТУАЛЬНІСТЬ ПРОФЕСІЇ ТОП – БУХГАЛТЕРА В УМОВАХ СУЧАСНОСТІ</i>	243
ПОЛЯКОВА О.М. <i>РОЛЬ І МІСЦЕ ПОВЕДІНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ В СУЧАСНІЙ ЕКОНОМІЧНІЙ НАУЦІ</i>	246

Наукове видання

**VIII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ,
ПРИСВЯЧЕНА 90-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ**

ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ
ТЕХНОЛОГІЇ»**

**REPORTS OF THE VIII INTERNATIONAL
SCIENTIFIC-PRACTICAL CONFERENCE
“A PERSON, A SOCIETY, COMMUNICATIVE TECHNOLOGIES”**

м. Харків, 15–16 жовтня 2020 р.

Відповідальність за наукову достовірність матеріалів та відсутність плагиату
несуть автори

Матеріали публікуються в авторській редакції

Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times ET.
Умов. друк. арк. 17,15. Наклад 100 прим. Замов. № 1006/8-20.

Видавництво ТОВ «ДІСА ПЛЮС»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи: серія ДК № 4047 від 15.04.2011 р.
61029, м. Харків, шосе Салтівське, буд. 154. Тел. (057) 768-03-15,
e-mail: disadruk@gmail.com

Надруковано з готових оригінал-макетів у друкарні ФОП Петров В. В.
Єдиний державний реєстр юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.
Запис № 2400000000106167 від 08.01.2009 р.
61144, м. Харків, вул. Гв. Широнінців, 79в, к. 137, тел. (057) 778-60-34.
e-mail:bookfabrik@mail.ua